

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych nie stosuje się do wzorów wspólnotowych opracowanych na zlecenie.
- 2) W okolicznościach takich jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że prawo do wzoru wspólnotowego przysługuje twórcy, o ile nie zostało przezeń przeniesione na jego następcę prawnego w drodze umowy.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.04.2008 r.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen — Szwecja) — SCT Industri AB i likvidation przeciwko Alpenblume AB

(Sprawa C-111/08) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń — Zakres stosowania — Upadłość)

(2009/C 205/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen (Szwecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SCT Industri AB i likvidation

Strona pozwana: Alpenblume AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta domstolen — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Orzeczenie wydane przez sąd państwa członkowskiego A stwierdzające brak uprawnień syndyka działającego w ramach postępowania upadłościowego prowadzonego w państwie członkowskim B do rozporządzenia majątkiem upadłej spółki położonym na terytorium państwa członkowskiego A — Powództwo rewindykacyjne wytoczone przez spółkę-nabywcę, mające na celu objęcie udziałów nabytych w ramach postępowania upadłościowego, lecz ponownie objętych przez spółkę-zbywcę na podstawie orzeczenia stwierdzającego nieważność nabycia

Sentencja

Wyjątek przewidziany w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że ma

on zastosowanie do orzeczenia wydanego przez sąd państwa członkowskiego A, dotyczącego wpisania prawa własności udziałów w spółce mającej siedzibę w państwie członkowskim A i stwierdzającego nieważność sprzedaży tych udziałów, ze względu na to, że sąd państwa członkowskiego A nie uznaje uprawnień syndyka z państwa członkowskiego B w ramach postępowania upadłościowego przeprowadzonego i zakończonego w państwie członkowskim B.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Peter Rehder przeciwko Air Baltic Corporation

(Sprawa C-204/08) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 lit. a) — Konwencja montrealaska — Artykuł 33 ust. 1 — Transport lotniczy — Roszczenia pasażerów wobec przedsiębiorstw lotniczych o odszkodowanie w przypadku odwołania lotu — Miejsce wykonania świadczenia — Jurysdykcja w przypadku transportu lotniczego pomiędzy dwoma państwami członkowskimi, dokonywanego przez przedsiębiorstwo lotnicze z siedzibą w trzecim państwie członkowskim)

(2009/C 205/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Peter Rehder

Strona pozwana: Air Baltic Corporation

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Odszkodowanie na mocy art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 żądane przez pasażera mającego miejsce zamieszkania w państwie członkowskim od przewoźnika lotniczego z siedzibą w innym państwie członkowskim, z tytułu odwołania lotu pomiędzy tym pierwszym państwem członkowskim a trzecim państwem członkowskim — Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym pasażer ma miejsce zamieszkania? — Określenie „miejsca w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone”

Sentencja

Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewozu lotniczego osób pomiędzy państwami członkowskimi, dokonywanego na podstawie umowy zawartej z jednym przedsiębiorstwem lotniczym będącym rzeczywistym przewoźnikiem, sądem właściwym do rozpoznawania powództwa o odszkodowanie, opartego na powyższej umowie i na rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91, jest, według wyboru powoda, sąd, w okręgu którego znajduje się miejsce odlotu, albo sąd, w okręgu którego znajduje się miejsce przylotu samolotu, uzgodnione w umowie.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-272/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Prawo azylu — Brak transpozycji dyrektywy w wyznaczonym terminie)

(2009/C 205/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przepisany terminie przepisów niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. 2004 L 304, s.12)

Sentencja

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości

przyznawanej ochrony, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniu ciążącym na niej na mocy art. 38 tej dyrektywy

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München — Niemcy) — Zino Davidoff SA przeciwko Bundesfinanzdirektion Südost

(Sprawa C-302/08) (¹)

(Znaki towarowe — Rejestracja międzynarodowa — Protokół do porozumienia madryckiego — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 146 — Wywoływanie przez rejestrację międzynarodową i rejestrację wspólnotową identycznych skutków we Wspólnocie — Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 — Artykuł 5 ust. 4 — Towary podejrzane o naruszenie praw do znaku towarowego — Działania organów celnych — Właściciel wspólnotowego znaku towarowego — Prawo do domagania się podjęcia działań również w jednym lub kilku z państw członkowskich innych niż państwo, w którym został złożony wniosek — Rozszerzenie na uprawnionego z rejestracji międzynarodowej)

(2009/C 205/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zino Davidoff SA

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion Südost

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht München — Wykładnia art. 5 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzany o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7) — Przewidziane jedynie dla właścicieli wspólnotowych znaków towarowych prawo do zwrócenia się z wnioskiem o podjęcie działań przez organy celne mające na celu, poza podjęciem działań przez organy celne państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek, podjęcie działań przez organy celne jednego lub kilku z pozostałych państw członkowskich — Rozszerzenie tego prawa na właścicieli znaków zarejestrowanych na poziomie międzynarodowym w rozumieniu art. 146 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego — Skutki prawne przystąpienia przez Wspólnotę Europejską do protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków